

Příloha č. 3 Stanovování rozvojových cílů

Úryvek z přepisu skupinového rozhovoru se zástupci ředitele:

Autorka PIP: Do jaké míry, když se formují dva cíle na rok, je vedete nebo usměrňujete... „nevím, jak to říct“... v tom, aby je volili ve prospěch rozvoje organizace? Já vím, že se jedním cílem má sledovat to, co potřebuje škola, a jeden cíl je takový jakoby volnější. Ale do jaké míry, jestli se vám stalo, je musíte víc usměrňovat k tomu, aby to bylo k účelu té školy? Nebo jestli tak kolegové automaticky uvažují?

ZŘ TV: *Ti, co jsou zapálení, tak automaticky uvažují, protože vymyslí něco smysluplného, co posune školu nějakým způsobem dál, byť je to třeba přes ně, potom přes kolegy, přes žáky, takže tam ten přínos je. Usměrňovat se musí spíše ti, kteří to chápou čistě formálně, takže u těch, když se bavíme, co by si ještě pouvažoval, podívej se na toho, co udělal, třeba příklad, nechtěl bys to také vyzkoušet? Zapojit se do toho? Takže u těch, co jsou zapálení, tak to vždycky dává smysl, dává to smysl jim, dává to smysl v rámci třídy, žáků, kolegů, různé soutěže, cokoli dalšího, ale i právě to posouvá tu školu.*

ZŘ PV: *Já bych ještě zkusil vypíchnout, že jim to vlastně usnadňuje výuku, ano, protože když začnou být kreativní, když mají prostě náplň práce takovou, která žáky baví, že jo, tak jim odpadá polovina starostí, které by měli, kdyby to byla nuda. Kdyby to ty děcka, já nevím, stihly udělat do 10° do 11°, pak se nudily, kdežto když jsou ty děcka zapáleny, když ta věc je zajímavá, když chtějí prostě si ten výrobek dokončit atd. atd. Tak to je úplně jiná práce s nimi než v jiném případě, a to dělá hrozně moc, že jo. Takže tam by si ti chlapi mohli říct, „ale mně to vlastně pomáhá“, takže je dobrý být aktivní, protože ono se mi to vrací, jako že pak ta výuka je v podstatě, řeknu to lidově, „brnkačka“. Ne vždycky, ale...*